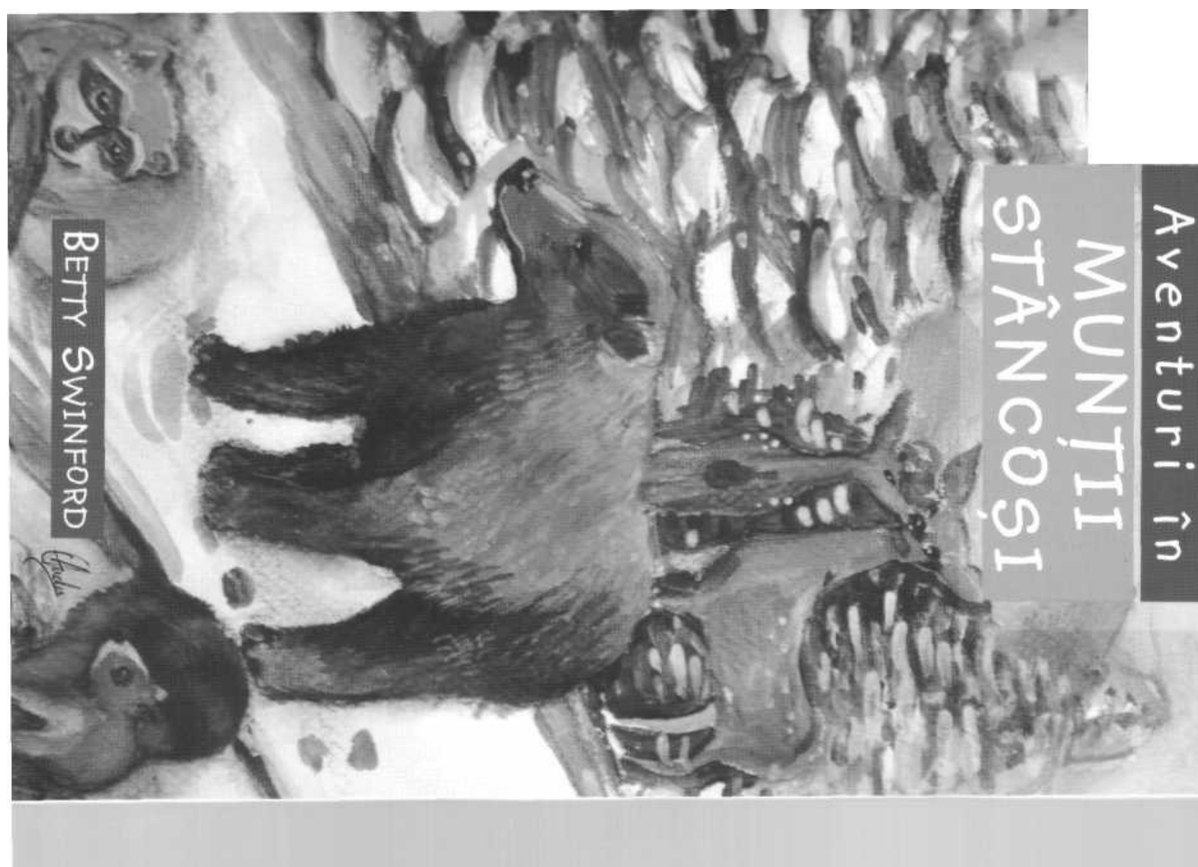

Aventuri în Munţii Stâncoşi

Aventuri în Munţii Stâncosi

Betty Swinford

Editura Casa Cărţii, Oradea 2010
Rocky Moontain Adventures 8 Copyright 2004 Betty Swinford Published in 2004 by Christian Focus Publications, Geanies House, Fearn, Tain, Ross-shire, r/20 ITW, Great Britain.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptura, traducerea Dumitru Cornilescu.

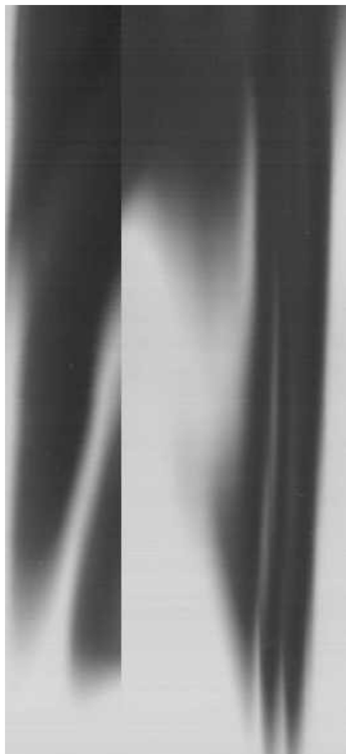
Aventuri în Munţii Stâncos!
de Betty Swinford

O. P. 2, C. P. 30. 410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
Email: info8ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SWINFORD, BETTY

Aventuri îh Munţii Stâncos! / Betty Swinford. Oradea : Casa Cărţii, 2010
ISBN 978-973-8998-75-9 821.111-32=135.1
Traducerea: Silvana-Ioana Tatu
Editarea: Timeia Viman
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Adrian Mihocaş
Desenul de pe copertă: Andrada Manuela Oros
Tipărit la Imprimeria **de Vest - Oradea**

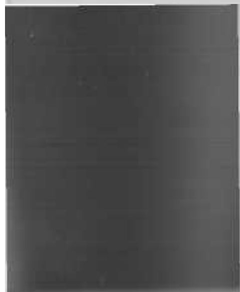
Fiicei mele,

Lynn, pe care o veţi găsi pretutindeni
pe paginile acestei cărţi. Lynn a plecat să locuiască împreună cu Domnul Isus la I iunie 2004.
Ea a fost o creştină model care şi-a dăruit talentele lui Dumnezeu. Obişnuia să picteze tablouri frumoase, să cânte la douăsprezece instrumente diferite, să slujească săptămânal, cu credincioşie, într-un cămin de bătrâni,
să publice cărţi, să-i înveţe pe alţii din Biblie şi să fie pianista bisericii pentru mai bine de doisprezece ani.

Cuprins

Urcarea pe munte

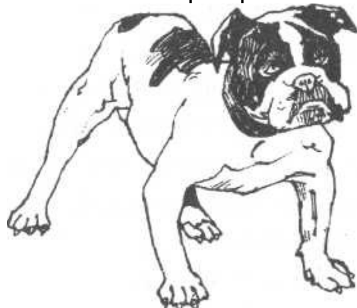

Locuiam împreună cu soţul meu. Bob, la o fermă de animale în deşertul Arizona. Numele fermei era *Rancho Vistoso.* Asta înseamnă fermă cu vedere sau observator.

Vizavi cu ferma erau maiestuoşii, dar şi stâncoşii munţi Santa Cătălina. Câteodată, în lunile de iarnă, erau acoperiţi cu zăpadă, dar în timpul verii erau ideali pentru excursii. In fiecare noapte, după ce apunea soarele, munţii începeau să strălucească rozaliu. Parcă nici nu aveau vârfuri sau văi. Arătau de parcă ar fi făcuţi din carton. Aşa au luat porecla „Munţii Carton".

Pe dealurile de *la* poalele munţilor care conduceau sus pe munţi se găseau tot felul de lucruri minunate şi

încântătoare. Cel puţin pentru excursionişti ca Bob şi ca mine. De exemplu, *aşa* erau rămăşiţele demolate *ale* unor ziduri de pământ a ceea ce a fost cândva misiunea spaniolă. Erau case abandonate care încă aveau lucruri în ele, cum ar fi: paturi din alamă, maşini de cusut vechi şi frigidere. Odată am descoperit o moară de vânt străveche ale cărei pale încercau să se învârtă în vântul cald deşertia O dâră de apă roşiatică picura într-un imens rezervor ruginit.
într-o zi, când Bob era liber de la munca fermei, ne-am luat câinele şi nişte mâncare şi am pornit într-o drumeţie. Ca nişte prieteni uriaşi şi colţuroşi, vârfurile stâncii ne făceau semn. Oricum, ca să ajungem la munţi, trebuia să trecem printr-o pădure de cactus Cholla (se pronunţă *cio-iâ).* Aceşti cactuşi puteau fi mortali. Spinii lor puteau să treacă şi prin încălţăminte, chiar dacă doar îi atingeai. Aceştia cresc prin nişte înnădituri rotunjite de diferite lungimi. Multe dintre ele erau căzute la pământ, *aşa* că trebuia să fii foarte atent să nu calci pe ele.
Am trecut prin pădurea Cholla doar cu un singur

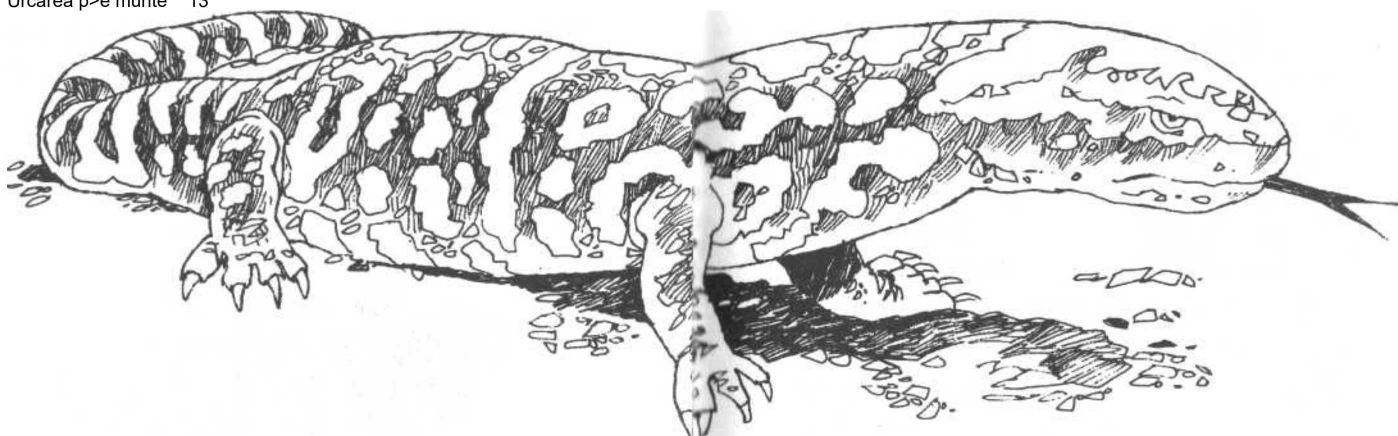

incident. Asta a fost când am atins cu piciorul o tulpină căzută şi spinii mi s-au înfipt în picior. A fost foarte dureros şi nu am mai putut face un singur pas până când Bob mi l-a scos.

Drumul a devenit abrupt şi stâncos. Eram în frunte cu Bob, iar câinele ne urma. Simţindu-mă în siguranţă acum că eram departe de cactuşi, nu eram foarte atentă pe unde mergeam.
Deodată, Bob a strigat:
— Betty, ai grijă!
A fost prea târziu. Am auzit un sâsâit puternic lângă piciorul meu şi m-am întors să văd că eram *la* un centimetru distantă de un monstru Gila mortal! îsi

scotea limba groasă şi bifurcată înspre noi. Ochii lui mărgelaţi nu se îndepărtau de la mine.
— Bob, am şoptit eu, e superb!
— Dar este şi veninos. Depărtează-te de el încet. Am învăţat mai târziu că există doar două şopârle veninoase în lume. Una este şopârla mexicană cu mărgele, iar cealaltă este monstrul Gila (se pronunţă *hi-lă).* Fiind colorat în portocaliu şi negru, monstrul Gila este frumos şi pielea lui arată mărgelată. Gila ajunge până la o lungime de 23-36 de centimetri. Iarna hibernează, în lunile de primăvară şi vară caută ouă de păsări şi de ţestoase. Se hrănesc şi cu animale mici, de exemplu cu pui de iepuri. Limba lor este bifurcată ca a unui şarpe, dar groasă. Când muşcă, stau pe loc şi mestecă încercând să injecteze victimei cât mai mult venin.
De prisos să spun că m-am îndepărtat cu grijă de şopârlă. Eram foarte aproape de ea şi sunt sigură că numai Domnul m-a păzit să nu fiu muşcată.
Am continuat urcuşul, lăsând dealurile de *la* poale în urmă şi începând să urcăm pe muntele abrupt şi pietros. în unele locuri trebuia să tragem câinele de zgardă. Apoi, dintr-odată am ajuns *la o* pajişte întinsă cu multă iarbă verde şi cu pini înalţi şi semeţi. Bătea un vânticel răcoros, de munte. Bob a aprins un foc ca să ne putem încălzi crenvurştii şi să facem nişte cafea, apoi ne-am întins pe iarbă ca să ne odihnim.
Era ca şi cum am intrat într-o nouă lume, diferită faţă de deşertul plin de pericole.
Mă gândeam la câte pericole şi capcane ne pregăteşte Satana. El ar face orice ca să ne ispitească

să minţim, să luăm ceva ce nu ne aparţine sau să facem alte păcate. De aceea este important să ne ţinem privirile ţintă la Isus, aşa cum eu şi Bob ne-am aţintit privirile spre vârful muntelui. Probabil că vă amintiţi de Petru, unul din ucenicii Domnului Isus. El a coborât din corabie ca să ajungă la Domnul Isus mergând pe apă. Dar a început să se uite la furtuna din jurul lui, în loc să privească la Isus, şi a început să se scufunde. In credincioşia Lui, Isus Şi-a întins mâna spre Petru şi l-a salvat.
Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău şi mă va mântui, ca să intru în împărăţia Lui cerească (2 Timotei 4:18).

Iepurii înfiaţi

Proprietarul de *la Rancho Vistoso avea* un ciobănesc german mare. Noi aveam un buldog de peste *şase* kilograme care *se credea* ciobănesc german! Din când în când, cineva de la fermă mergea *la* poalele dealurilor şi omora un iepure de prerie pentru câini, ca să aibă carne proaspătă. De data aceasta era rândul lui Bob să prindă un iepure de prerie. Cum eram şi eu pasionată de vânătoare, l-am însoţit.

Iepurii de prerie sunt indigeni ai deşertului sud-ves-tic al ţării mele. Având *o* culoare gri-maronie, sunt cunoscuţi pentru viteza lor. Ei au picioarele din spate lungi şi puternice şi *au* urechi foarte lungi şi ascuţite.

Iepuroaicele de prerie nu sapă în pământ şi nu îşi fac cuib ca să nască puii, aşa cum fac iepurii

coadă-de-bumbac. In schimb, ea alege un loc care i se pare în siguranţă şi îşi naşte puii acolo. Puii de prerie se nasc cu blană şi cu ochii deschişi.

Ei sunt erbivori şi când mama merge să se hrănească, ea îşi ascunde puii. Chemându-se unul pe altul, ea poate să-i găsească din nou.
în An'zona nu se vânează iepuri în lunile care conţin litera „r". în aceste perioade au paraziţi. Aceştia ar putea fi periculoşi pentru cineva care *s-a* tăiat la mână. Ei ar putea lua o boală care se numeşte „boala iepurelui".
Soarele apunea în după-amiaza târzie, când eu şi Bob ne îndreptam spre poalele dealurilor ca să vânăm un iepure de prerie. Cum dealurile mişunau de animale, nu a durat mult până când am zărit unul după un cactus înalt. Bob a ţintit cu puşca lui cu calibrul de 10,4 mm şi *l-a* omorât cu o singură salvă.
Când l-a ridicat de lungile lui picioare din spate, a •fost uimit să *vadă* trei pui nou-născuţi într-un cuib lângă cactus!
— Betty, a exclamat el, iepuroaica aceasta tocmai a născut!

— O, nu, am strigat eu, vor muri fără mama lor! Bob oftă.
— E prea târziu acum.
El stătea acolo ţinând iepurele mort şi părea că se gândeşte profund. în final, murmură:
— Am o idee.
— Care? am întrebat eu, încă regretând că am omorât o iepuroaică.
El ridică cu grijă cei trei pui micuţi.
— Hai să-i ducem acasă cu noi. Eu eram uimită.
— Să-i ducem acasă? El dădu din umeri.
— Oricum vor muri. Hai să vedem dacă îi putem salva.
Ideea părea destul de nebunească chiar şi pentru mine.
— Cred că glumeşti! Cum îi putem salva?

— Le vom *da* lapte cu o pipetă. El îmi dădu în mână iepuraşii şi am pornit spre casă. S-ar putea să meargă planul nostru.
Am început să prind şi eu entuziasmul soţului meu, şi cum am ajuns acasă le-am făcut un mic cuib şi am început să-i hrănim. Din păcate, unul dintre ei a murit în timpul acelei prime nopţi, dar ceilalţi doi arătau ca şi cum ar putea să trăiască.
Spre uimirea noastră, curajosul nostru mic buldog a devenit mai mult decât straniu. El se aşeza jos şi

îi lăsa pe iepuraşi să se cuibărească lângă el. Iepuraşii erau siguri că el era mama lor şi noi nu le-am spus niciodată altfel.
Puii creşteau zi după zi. Zi şi noapte credinciosul nostru câine se îngrijea de ciudata lui familie înfiată. Mai târziu, într-o noapte în timpul unei furtuni, unul dintre iepuri a ieşit afară din casă şi a dispărut. Totuşi, celălalt creştea şi se dezvolta, mulţumit cu mica lui „mamă" ciudată.
După un timp a trebuit *să-l* eliberăm pe *al* treilea iepure înapoi în sălbăticie, dar eu am primit o lecţie bună din această înfiere stranie. Erau doi iepuraşi de prerie cu naturi complet diferite de a lui Bo, dar el i-a luat cu bucurie în familia lui.
Cât de mult seamănă cu Tatăl nostru ceresc. Noi am fost născuţi cu naturi păcătoase, total diferite de natura lui Dumnezeu. El e sfânt şi perfect - de fapt

fără păcat. Dar atunci când noi L-am acceptat pe Isus ca Salvatorul nostru. El ne-a primit şi ne-a înfiat în familia Lui.
Şi voi n-ap primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; c[aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: .Ava!", adică: „Tată!" (Romani *&:\5).*

Bătrânul Pleşuv

v\
Eu şi Bob am pornit într-o drumeţie, *la* vânătoare prin munţii Chiricahua (se pronunţă *Cir-a-ca-ud).* Era luna noiembrie, iar aceasta însemna că vânătoarea de căprioare începuse. Mergeam aproape în fiecare an împreună cu soţul meu şi, de obicei, unul dintre noi prindea o căprioară pe care o tăiam şi o puneam *la*

congelator. Vânătoarea era o parte importantă din viaţa noastră. Când trăieşti într-o parte a ţării sălbatică şi sărăcăcioasă şi când te lupţi să o scoţi la capăt de azi pe mâine cu hranirea unei familii în creştere, asta poate însemna foarte mult. Am parcat maşina la poalele muntelui. Purtam jachete roşii ca să fim văzuţi de ceilalţi vânători şi, luându-ne armele, am început să urcăm pe munţi.

— Ai luat permisul de vânătoare? m-a întrebat Bob.

Mi-am pus puşca pe umăr şi, pipăindu-mi buzunarul stâng, am zis:

— E chiar aici.

Mulţi oameni vânau căprioara cu coada albă în mod ilegal. Unii erau prinşi şi trebuiau să plătească o amendă mare.

— Hai să urcăm pe acolo, a sugerat Bob, arătând cu degetul în direcţia respectivă.

Tot înainte şi departe deasupra noastră era Bătrânul Pleşuv. Era vârful gigantic al unui munte care se ridica deasupra celorlalte. Oamenii l-au numit Bătrânul Pleşuv fiindcă nu era niciun copac cât vedeai cu ochii. Apropiindu-ne de el însemna că ne aşteaptă o

plimbare lungă şi grea. Oricum eram nerăbdători să ajungem tot mai sus unde erau căprioarele. îmi tot spuneam că are să fie o plimbare şi mai lungă în jos, mai *ales* că, probabil, trebuia *sa* cărăm şi o căprioară. Dealurile cu cactuşi rămaseră curând în urma noastră şi ne-am trezit într-un desiş de copaci. Pământul de sub noi era moale şi plin de ace de pin şi de frunze moarte. Unele veveriţe se uitau *la* noi curioase, iar altele erau ocupate căutând nuci pentru iarna care le aştepta. — Se face teribil de noros, am observat eu şi m-am oprit destul cât să-mi trag sufletul şi să îmi mut puşca pe celălalt umăr.

Bob a dat din cap, nu *aşa* de obosit ca şi mine.

— De acuma ar trebui să nu mai vorbim, în zona aceasta ar trebui să fie şi căprioarele.

Imediat după ce a spus asta, o căprioară a ţâşnit în faţa noastră. A sărit afară din raza ochilor noştri înainte ca vreunul dintre noi să apucăm să o ţintim.

Simţeam frigul chiar dacă eram îmbrăcaţi călduros, cu bocanci şi haine groase. Un vânt

îngheţat bătea prin munţi. Nu mai vedeam eu bine? Nu mai puteam vedea aşa de clar ca şi cu o oră în urmă. Totuşi, Bob mergea neobosit înainte, iar jacheta lui roşie devenea roz pentru ochii mei. M-am oprit si m-am uitat în jur. Copacii nu mai erau verzi, ci gri. Spre groaza mea, am constatat că Bătrânul Pleşuv, punctul nostru de reper, dispăruse!

— Bob?

El *s-a* întors cu faţa spre mine. Se uita la mine confuz şi îngrijorat.

— Norii coboară jos peste munţi, a zis el înverşunat. Norii coborau în jurul nostru. Nu aveam curajul să

mai facem un singur pas de teamă că vom cădea într-o prăpastie. De abia dacă ne vedeam unul pe altul. Ţbtul era alb în jurul nostru, groaznic şi înfricoşător. Fără Bătrânul Pleşuv nu aveam nici cea mai mică idee cum să ieşim din munţi. Ne-am pierdut orientarea în spaţiu.

— Ce o să ne facem? am întrebat eu, surprinsă să mă aud şoptind.

Am uitat de vânătoarea de căprioare. Bob stătea acolo ţinându-şi neglijent puşca de vânătoare într-o mână.

— Nu putem face altceva decât să aşteptăm să treacă.

Exact asta am şi făcut. Ne-am aşezat pe pământul ud şi am aşteptat. Desigur că ştiam că Bătrânul Pleşuv *era* tot acolo. La fel de maiestuos şi de frumos, doar că se ascundea de noi.

Soarele a ieşit în sfârşit topind norii şi am ajuns înapoi *la* maşina noastră. Dar ce experienţă am avut! Ai simţit vreodată că Dumnezeu nu te ascultă când te rogi? Au fost situaţii când chiar nu I-ai simţit prezenţa? Şi eu m-am simţit aşa, dar Dumnezeu era tot acolo ca întotdeauna. El nu a dispărut. Câteodată vrea să vadă dacă credem cu adevărat în El şi dacă ne încredem în El chiar şi când nu simţim nimic. Deci, pentru o scurtă vreme. El ne încearcă credinţa.

Pentru ce stai aşa de departe. Doamne? Pentru ce te ascunzi la vreme de necaz? (Psalmii 10:1).
„Jbmo", i-a zis îsus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut" (Ioan 20:29).

O|ţa cea pierduta

Bob a trebuit să meargă într-o vizită de afaceri la Queen Creek din Arizona şi şi-a luat familia cu el *ca* să nu fie singur. Queen Creek era un orăşel mic şi plin de praf, ascuns printre dealurile de nisip. O străduţă neasfaltată ducea *la* acel orăşel în acea vreme. Nu erau prea multe lucruri de văzut sau de făcut acolo, dar era un restaurant mexican foarte bun.

— Vă place mâncarea mexicană? ne-a întrebat Bob.

Noi toţi adoram mâncarea picantă şi bine condimentată, *aşa* că ne-am dus cu toţii să prânzim la restaurant. Bob a comandat pentru toţi Frijoles (fasole, se pronunţă *fri-holes).* tortilla (pâine rotundă şi foarte subţire coaptă pe cuptor) şi caşcaval *enchiladas* (tortilla rulată în forma unui tub, umplut cu caşcaval şi acoperit cu un *sos* roşu gros).

După ce am mâncat şi Bob şi-a terminat treaba, ne-am îndreptat spre casă printre dealurile prăfuite.

Drumul se ondula ca un şarpe şi, tocmai pe când luam o curbă care cobora printr-un vad pietros şi uscat. Bob a oprit brusc maşina. Acolo, în faţa ochilor noştri uluiţi, cel puţin patru sute de oi treceau drumul încet şi în tihnă.

A *durat* mult timp până *au* trecut toate oile pe *cealaltă* parte a drumului spre dealuri. Aerul era plin de mee-urile lor indignate şi plângăcioase. Nici nu s-au uitat *la* noi şi nici nu păreau să le pese măcar că noi aşteptam nerăbdători ca ele să treacă.

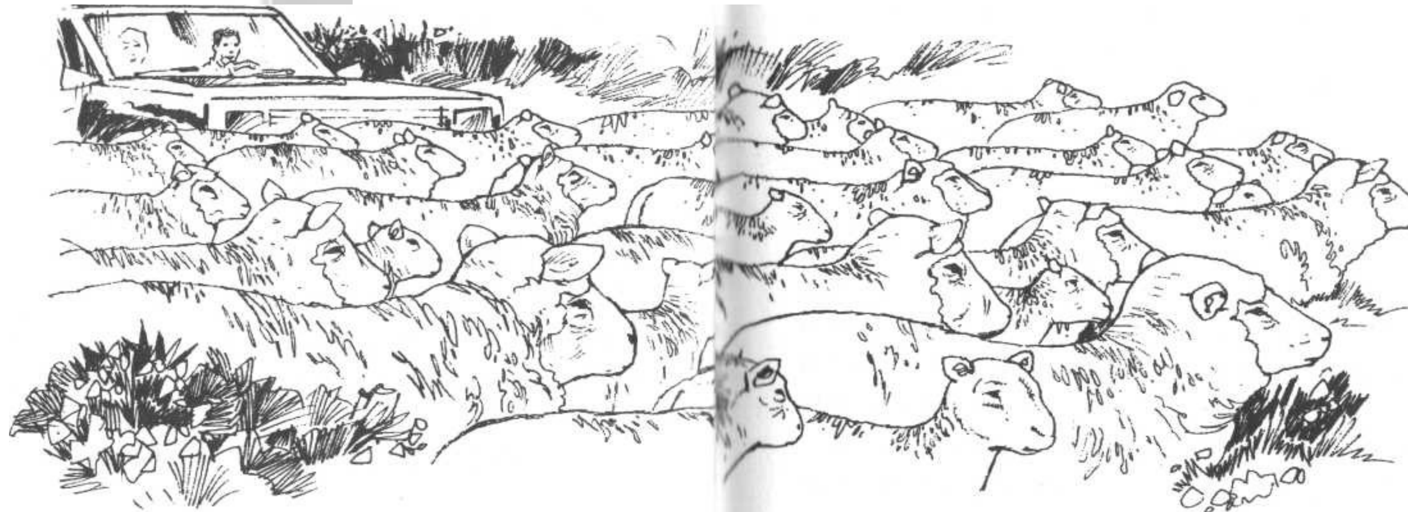
Fetiţele noastre, Lynn şi Renee, stăteau pe scaunele din spate *ale* maşinii. Renee se zgâia uimită *la* această privelişte ciudată:

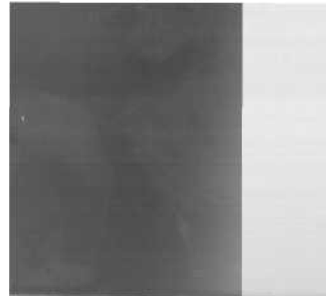
— Mami, a întrebat ea curioasă, unde este ciobanul?

— Bob, am exclamat eu, Renee are dreptate! *Unde este* ciobanul?

Bob *s-a* încruntat şi *s-a* uitat în jur.

— Nu ştiu, dar o turmă de oi atât de mare nu s-ar plimba pe aici singură.

în sfârşit ultima pată de lână a trecut de maşina noastră. Bob a pornit încet, având grijă în caz că mai rămăsese vreo oaie în urmă.

— Se pare ca acestea au fost toate, am zis eu cu voce tare, dar nu îmi vine să cred că nu aveau şi cioban cu ele.
Bob a dat din umeri şi a zis:
— Se pare că turma aceasta chiar nu are cioban. Nu *avea* sens. Doar dacă oile fugiseră din staulul lor şi colindau singure.
Bob conducea încet în timp ce fetele stăteau în genunchi încercând să surprindă o ultimă privire asupra turmei.
— Tăti, a strigat fiica noastră Lynn, opreşte maşina! Bob a oprit maşina într-o parte a străzii crezând că
fiicele noastre văzuseră alte oi.
— Mami, taţi, uitaţi-vă!
Toţi ne-am întors ca să vedem motivul agitaţiei lui Lynn. Era un mieluşel, departe de restul turmei, şi păştea la o tufă deşertică. Ciobanul nostru care lipsise stătea acolo lângă mieluşel şi aştepta răbdător. El nu striga la micuţa creatură. Nici nu o lovea. Pur şi simplu aştepta ca animalul să se hotărască să meargă mai departe.
O oiţă, un mieluşel şi ciobanul care o lăsa să se plimbe. Dar nu a lăsat-o singură nicio clipă.

Biblia îl numeşte pe Isus Păstorul cel bun. Mulţi dintre noi, mai devreme sau mai târziu, ne-am îndepărtat de Păstorul nostru şi de turmă. Dar Păstorul nostru cel bun şi iubitor nu ne-a părăsit niciodată. Ochiul Lui veghează răbdător asupra noastră şi ne păzeşte. El nu se îndepărtează niciodată de *la* noi, ci ne cheamă stăruitor să ne întoarcem la El.
Ce credeţi? Dacă un om are o sută de oi. şi se rătăceşte una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci şi nouă pe munţi, şi se duce să caute pe cea rătăcită? (Matei 18:12).

La întâlnire cu un urs negru

.1- 3

Intr-o zi de sâmbătă, dis-de-dimineaţă, ne-am dus cu toată familia înapoi în munţii Chiricahua. Doar că de data asta nu am mers pentru vânătoare, ci am vrut doar să facem o drumeţie şi să explorăm. întotdeauna erau o mulţime de peşteri şi mine vechi de descoperit şi, în plus, toţi adoram natura. Totuşi trebuia să fim atenţi pe unde mergem, deoarece unele mine vechi abandonate coborau direct în pământ. Era foarte uşor să cazi într-una din aceste hăuri care se căscau.
Era o zi caldă şi plăcută, dar pe măsură ce urcam mai *sus* în munţi, devenea tot mai rece. Ne luaserăm

mâncare şi eram nerăbdători să vedem ce lucruri interesante va aduce ziua. Nu ştiam că *avea să* fie o aventură pe care nu *o* vom putea uita niciodată!
— Tată, a întrebat Renee foarte nerăbdătoare, o să vedem căprioare?
Bob a zâmbit.
— Păi, sunt multe căprioare *cu* codiţa albă, deci probabil că vom vedea câteva.
în clipa aceea vederea unor căprioare era cel mai frumos lucru la care se puteau gândi copiii noştri.
în unele părţi ale Arizonei cresc nuci negri. Ne-am făcut timp şi am cules nişte nuci, după care am urcat mai sus în munţi. Când am ajuns într-un loc neted, am început să colindăm printre copaci. Se părea că nu prea era ce să ne încânte, deşi am descoperit o casă foarte veche într-un copac. După ce am explorat ce a mai rămas din ea, ne-am continuat drumul. Ştiam, bineînţeles, că în Arizona trăiau lincşi, urşi şi chiar şi pume, dar tot ce am văzut au fost nişte veveriţe gălăgioase care se jucau în jurul unui copac şi câţiva ratoni.

Cred că Lynn a fost prima care a observat o placă mare aşezată la înălţime pe o parte a unui deal.
— Mami, ce e acolo? M-am întors şi m-am oprit.
— Nu ştiu.
Ne-am apropiat pe furiş, iar Bob a dat la o parte acea placă. Un vânt rece şi stătut ne-a lovit în faţă

împreuna cu un miros familiar.
— Ia te uită ce avem noi aici! a exclamat Bob surprins.
Acolo, lângă ',, peretele vechii mine erau un târnăcop şi o lopată. Mirosul cunoscut venea de *la o* bucată
mare de şuncă atârnată de o parte. Mai erau şi *alte* alimente: făină, zahăr, cafea şi *fasole* pestriţă.
— Taţi, a spus cu mirare Ştefan, fiul nostru, e o mină veche şi abandonată!
Bob a dat din cap şi l-a corectat:
— Nu e chiar aşa de abandonată. Un explorator încearcă să mai scoată aur din mina aceasta veche.
— El locuieşte acolo? întrebă Lynn.
Ochii ei albaştri erau măriţi de curiozitate.
— Cred că ar putea. Văd o grămadă de pături acolo.
Era un ibric mare de cafea înnegrit de funingine şi o cratiţă lângă proviziile de mâncare. Deşi ştiam că exploratorii erau oameni aspri şi obişnuiţi cu

dezordinea, nu ne venea să credem că de fapt chiar *era unul* care locuia în acea mină veche.
— Am putea să o explorăm? întrebă Ştefan cu speranţă.
— Nu, spuse soţul meu, am fi nişte intruşi. Pune placa înapoi la loc şi hai să uităm de asta.
Faptul acesta a fost dezamăgitor, dar dacă credeam că aventurile noastre pe ziua *aceea se* sfârşiseră, ne înşelam amarnic.
Am mai colindat prin pădurea *deasă.* Păsările zburau pe deasupra noastră. *Şase* ratoni se jucau leapşa. Totul era sălbatic şi minunat şi ne bucuram de fiecare clipă.
Lynn mi-a atins mâna şi mi-a zis:
— Mamă, uite o casă veche şi părăsită! *Ştiu* că o putem explora măcar pe *aceea]*
Casa *era* dărăpănată şi se părea că nu locuise nimeni în ea de ani întregi. Casa era făcută din lemn, uşile scârţâiau, iar geamurile fuseseră sparte. Acoperişul era pe jumătate stricat. Chiar atunci Bob ne strigă:
— Betty, copii!
Vocea lui Bob era joasă şi foarte serioasă.
— Vreau să intraţi în casa aceea veche *chiar în acest moment.*
M-am uitat la el cu o privire aspră.
— De ce? Ce *s-a* întâmplat? El şopti crunt:

— Intraţi în *casă* ACUM!
Lynn a observat înaintea celorlalţi. Un ors mare şi negru se oiţa ţintă la noi. Nu era deloc departe de noi şi nici nu părea foarte încântat că ne aflam în teritoriul lui!
Nu am mai pus alte întrebări. Ne-am repezit în casa cea veche întrebându-ne dacă va veni după noi. Desigur că ursul putea intra în *casă* fără nicio greutate. Nu era *absolut* nimic care să fl oprească. Iar dacă am fi fugit şi am fi reuşit să ne urcăm într-un copac no ne-ar fi ajutat *la* nimic. Urşii se pot căţăra şi ei în copaci.
Ne-am dus lângă fereastră, împiedicându-ne prin mizeria de pe podea. Ursul a venit legănându-se dopa noi, până ajonse în preajma ferestrei, uitându-se *la* noi. Nu ne-a scăpat din privire nicio clipă. Dacă am avut vreodată nevoie de protecţia Domnului, asta a fost chiar atunci.
Ştiam cât de periculoşi sunt orşii negri. în fiecare an, oamenii aflaţi în vacanţă erao atacaţi în corturi pe

timp de noapte şi răniţi grav.
Îl priveam, împietriţi de groază, în timp ce animalul masiv păşea încoace şi încolo prin faţa noastră. Părea că încearcă să se hotărască dacă va intra în casă să ne atace *sau să* meargă mai departe. Deodată, ursul parcă oftă - probabil că *era doar* în imaginaţia mea - şi se întoarse să îşi continue drumul.

iar după o ultimă privire înspre noi, dispăru printre copaci.
Situaţia a fost foarte gravă şi ar fi putut fi mortală, dar Dumnezeu a fost credincios şi ne-a păzit. Ne-a dat chiar şi o cabană dărăpănată unde să ne refugiem.
Oricând ne este frică sau ne aflăm în pericol, putem rosti numele lui Isus şi El ne va lua frica şi ne va

păzi. El va fi refugiul nostru în momentele de teamă şi de necaz.
Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el şi stă la adăpost (Proverbele 18:10).

Ca ţ>rin urechile acului

Întregii noastre familii îi place să călărească. Fiica mea Renee a călărit stând în şa în faţa mea chiar înainte de a *avea* doi ani. Când aveam cincisprezece ani, am avut un frumos armăsar arab *alb.* Numele lui era Rocky şi el m-a învăţat multe despre călăritul pe cal. Cu toate astea, era deseori plăcerea lui Rocky să mă *lase să* călăresc vreo opt kilometri depărtare de oraş şi apoi să se ridice pe picioarele din spate şi să galopeze înapoi spre pajiştea lui. Se speria uşor şi *sărea* într-o parte la cea mai mică umbră.

De fapt, dacă locuieşti în anumite părţi ale Munţilor Stâncoşi e esenţial să ai un cal şi să poţi *să-l* călăreşti bine. *Calul* din această povestire se numeşte Lady; ea era o mică iapă drăguţă maronie, liniştită şi calmă.

Eu şi Bob am făcut rezervări să mergem în micul oraş Patagonia pentru o şedere peste noapte şi o călătorie călare în Munţii Huachuca în dimineaţa următoare. Ne-am lăsat copiii cu o dădacă şi am pornit singuri pentru marea noastră aventură.

Patagonia este un oraş foarte mic în Arizona de sud. Nu erau multe lucruri interesante pe acolo, dar era un restaurant mexican bun.

— Nu pot să cred că suntem doar noi doi, zâmbi larg Bob.

— Dar trebuie să sunăm acasă de *la* restaurant să ne asigurăm că totul e bine, i-am spus eu.

Ne-am instalat în cabana rustică pe care o închiriasem, am pornit spre restaurant şi am sunat acasă. Totul era bine. Am mâncat, ne-am întors la cabană şi am aşteptat cu nerăbdare *ca să* vină dimineaţa.

Am plecat din Patagonia foarte devreme. Ziua era răcoroasă şi plăcută, iar călătoria noastră va fi una lungă. Va fi întuneric pe când ne vom întoarce.

Grrupul nostru era format cam din douăzeci de persoane. Trei dintre bărbaţi erau ghizi şi noi, ceilalţi, eram turişti. Eram doar o mână de oameni fericiţi si

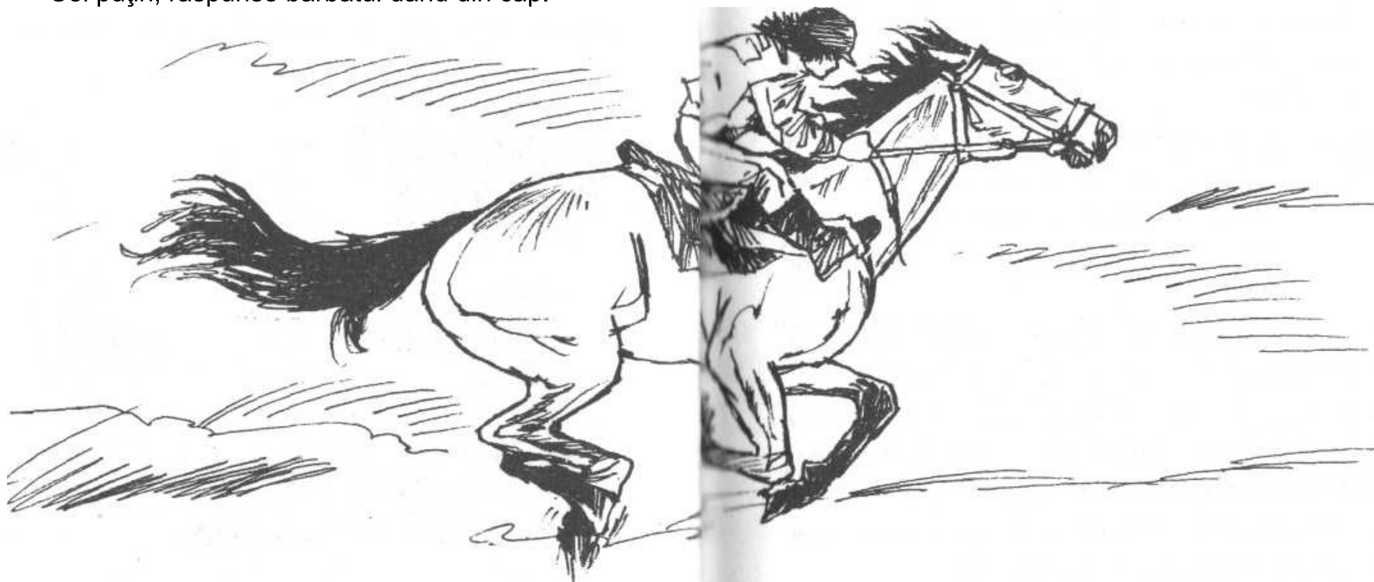
lipsiţi de grijuri, ieşiţi *la aer* pentru o plimbare minunată. Cel puţin aşa am crezut eu!

Am călărit printr-un râuleţ învolburat şi am pornit în sus pe o potecă în munţi. Caii erau neliniştiţi şi

voiau să galopeze, dar poteca devenea tot mai îngustă şi mai întortocheată şi ghizii ne-au spus să îi ţinem în frâu. Eu o călăream pe Lady, iar ea chiar se purta ca o *lady.*
în timp ce călăream tot mai sus, o stâncă abruptă a apărut la dreapta noastră. Poteca era atât de îngustă, încât trebuia să mergem în şir indian. Uitân-du-ne în jos sute de metri, puteam să vedem un fir şerpuitor de apă limpede. Erau case şi alte clădiri mici

pe ici-colo. Acestea arătau singuratice, ascunse printre aceşti munţi aspri.
Am intrat printre pinii înalţi şi, după o călătorie de trei ore, am ajuns dintr-odată într-un luminiş destul de mare în care să mâncăm şi să ne odihnim înainte de a porni spre casă. Obosiţi, înfometaţi şi însetaţi, am descălecat şi ne-am plimbat prin jur povestind. Ghizii *s-au* ocupat de aprinderea focului şi de încălzirea mâncării, împreună cu Bob şi cu alţi câţiva oameni am stat pe marginea unei stânci şi ne uitam departe. Aerul era curat ca şi cristalul şi puteai să vezi la kilometri
depărtare. Unul dintre bărbaţii din apropiere arătă *cu* degetul:
— Dacă priviţi acolo, vedeţi de fapt vechiul Mexic. Bob era uimit.
— Mexic? F»e bune?
— Da, răspunse noul nostru prieten. Asta e pentru că aerul de aici e aşa de curat. Ştii cât de departe e până în Mexic?
Bob ridică din umeri.
— 65 de kilometri?
— Cel puţin, răspunse bărbatul dând din cap.

în spatele nostru, unul dintre ghizi făcea cafea în stil cowboy într-o oală veche înnegrită de cafea. El explică faptul că întâi fierbi apa şi apoi arunci un pumn de *boabe* de cafea. După aceea adaugi o ceaşcă de apă rece care face granulele să se aşeze *la* fund.

— *Cea* mai bună cafea pe care o veţi gusta vreodată, promise el.
Era într-adevăr o cafea grozavă! Am băut-o şi am mâncat pâine de porumb şi fasolea pe care ei au *adus-o* pentru prânz. Apoi ne-am aşezat pe pături să ne odihnim înainte de a începe să coborâm muntele.
— Bine, oameni buni, ne-a spus unul dintre ghizi după o vreme, avem cale lungă înaintea noastră. Va fi întuneric până ajungem noi înapoi *la* grajduri, aşa că trebuie să pornim.
Am încălecat şi eram aproape să pornim înapoi în *}os* pe acea potecă îngustă de lângă stâncă, când Uady, dintr-odată, a luat-o razna! Se aruncă înainte, ridi-cându-se şi dând din picioare şi se avântă într-un galop nebunesc.
Eu mă consideram o călăreaţă expertă, dar Lady m-a luat complet prin surprindere. Se părea că am uitat tot ce ştiam despre călărit. Să o *las sau* să trag cu putere înapoi de hăţuri? Spre oroarea mea, am văzut că fugea direct spre stâncă! Dacă trecea peste ea, ar însemna sfârşitul vieţii mele. Şi eu aveam trei copii mici care aşteptau să mă întorc la ei!

— Controlează-i capul! strigă unul dintre ghizi. Uimiţi şi înspăimântaţi, ceilalţi stăteau în linişte, urmărind iapa mea cea scăpată de sub control. La câţiva metri de marginea prăpastiei, am început să gândesc clar din nou. Luând hăţurile, am tras înapoi cu putere şi i-am întors capul într-o parte. Ne-am oprit cam *la* un metru de marginea hăului.
Tremurând şi îngrozita, m-am dat jos din şa şi m-am prăbuşit pe umărul soţului meu.
— Toată lumea, descălecaţi! ordonă un ghid. Vom lua o pauză de încă o oră ca să ne odihnim şi să încercăm să aflăm care e problema cu acest cal.
Nu luă deloc mult timp să găsim problema. Un con de brad mic şi ascuţit era sub pătura de şa. Când mi-am lăsat greutatea pe Lady, conul a tăiat-o *la* spate.
Doar Domnul m-a *salvat* ca să nu cad de pe acea stâncă. Ştiai că îngerii lui Dumnezeu au grijă de tine? Asta înseamnă că nimic rău nu ţi se poate întâmpla cât timp trăieşti pentru Isus, decât dacă îngăduie Dumnezeu. Poate că atunci atunci când vom ajunge în cer vom fi surprinşi să aflăm de cât de multe ori ne-a *salwat* Dumnezeu de *la* a fi răniţi.
Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale (Psalmii 91:11)-

Un cioban muntean

Aş vrea *să* împărtăşesc cu voi o istorisire pe care am auzit-o acum câţiva ani. E vorba despre un cioban numit George şi despre oaia lui preferată numită Lily.
George locuia în Ţinutul de Sus. Munţii din nordul Arizonei se ridică *la* mai multe mii de metri altitudine şi sunt întotdeauna numiţi Ţînutul de Sus. George era un bărbat mic şi subţirel care îmbătrânea. Faţa îi era întunecată de la vânt şi de *la* vreme şi avea pielea încreţită. El stătea cu turma lui tot anul şi locuia departe de oraş într-o rulotă ciobănească.

O rulotă ciobănească era făcută din lemn şi nu era mare deloc. într-un fel, arăta ca o rulotă obişnuită, doar că o rulotă ciobănească era făcută pentru o viaţă aspră şi era trasă de un cal. înăuntru era un pat îngust, un spaţiu de depozitare, un aragaz micuţ pentru gătit şi pentru căldură, uneltele de tuns şi proviziile de mâncare. Viaţa lui era aspră şi singuratică. Noaptea stătea lângă un mic foc de tabără împreună cu calul, cu câinele, cu Lily şi având stelele de companie.
George îşi iubea oile, dar preferata lui era o oaie numită Lily. Ea îi era la fel de dragă după cum îi erau credinciosul câine sau *calul.* Când Lily îl vedea venind, ea îi fugea în întâmpinare şi făcea *mee* fericită. Cei doi aveau o relaţie deosebit de apropiată.
George era prea departe de civilizaţie ca să aibă electricitate sau apă curentă. Aşa că atunci când

venea vremea tunsului, el trebuia să folosească foarfece manuale de modă veche ca să-şi tundă oile. Şi acum era timpul tunsului din nou. El a închis oile într-un ţarc ca să le poată controla. Apoi, fiecăreia *la* rând, îi tundea lâna. în tot timpul tunsului, oile zbierau de teamă.

După cum v-am mai spus, George era un om bătrân. Mâinile lui erau noduroase şi cu artrită şi, în timp ce lucra, mâinile lui începeau să tremure. întotdeauna o *lăsa* pe Lily ultima şi acum era rândul ei. Lily se uita insistent la el cu ochi încrezători şi nu a opus rezistenţă niciodată când a început tunsul.

înainte ca păstorul să termine de tuns, mâinile îi tremurau *aşa* de tare, încât i-a tăiat pielea. Lily stătea tot ascultătoare în timp ce George termina tunsul, deşi o tăiase. George adună lâna în timp ce Lily stătea puţin mai departe de el, suferind. George ştia că a rănit-o şi inspira adânc şi îşi şterse ochii. Apoi el întinse mâinile împreunate înspre Lily. încet, el îi şopti numele:

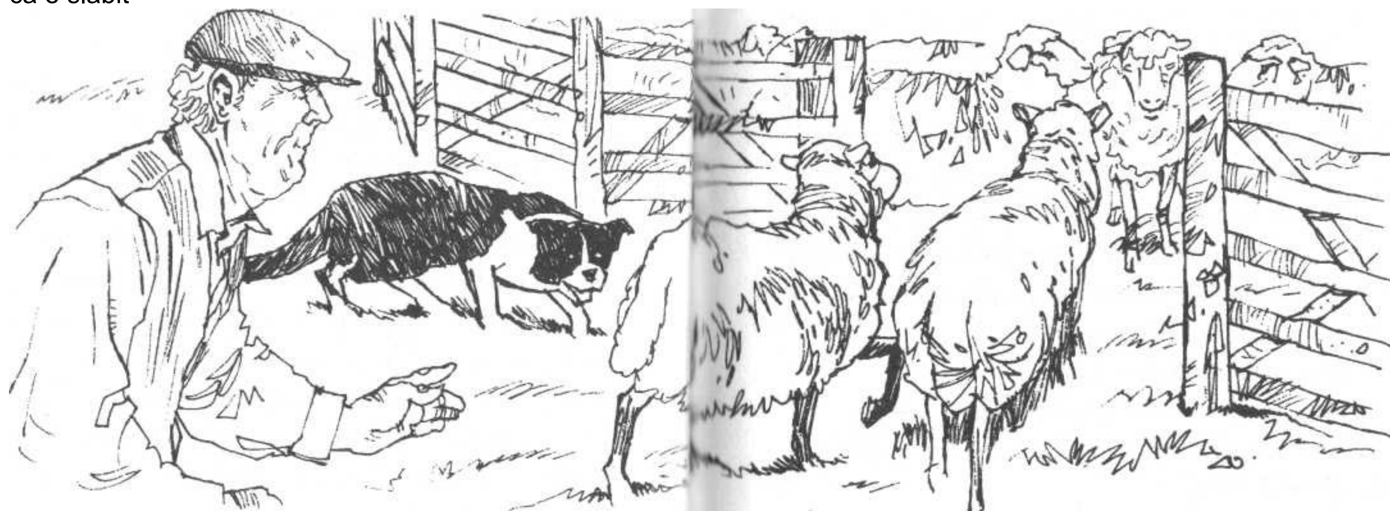
- Lily!

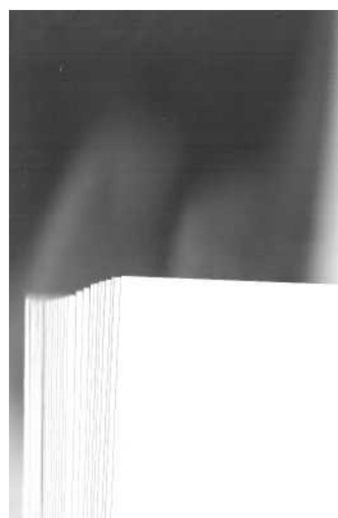
Lily merse *la* el imediat şi îşi puse faţa moale în mâinile lui împreunate. Lily se uita la păstorul ei cu dragoste şi cu încredere şi George îşi puse faţa lângă capul lânos. Ei au stat aşa pentru mult timp. Lily a fost rănită în acest fel şi înainte şi ştia că s-ar putea

întâmpla din nou. Ea ştia şi că păstorul ei o iubea şi nu ar răni-o niciodată intenţionat. Ea *avea* deplină încredere în el.

Ciobanul întotdeauna o păstra pe Lily la urmă pentru că ştia că mâinile lui vor fi nesigure pe atunci. Să ştiţi că şi George *avea* încredere în Lily. Chiar dacă ar fi rănită în procesul de tuns, el ştia că ea nu s-ar ridica niciodată împotriva lui. Era o relaţie dublă de deplină dragoste şi de încredere reciprocă.

Biblia spune că noi suntem oile lui Dumnezeu. Câteodată se întâmplă lucruri în viaţă care ne rănesc. Câteodată inimile ne sunt zdrobite. Şi, uneori. Dumnezeu lasă ca să fim răniţi în vreun fel. Nu pentru că e slăbit

şi bătrân ca şi ciobanul Creorge; Dumnezeu e atotputernic. Nu e nici pentru că îi place să ne vadă răniţi, dar e pentru că Dumnezeu ştie că poate *avea* încredere în noi. El vrea ca şi noi să avem încredere în El, *aşa* cum Lily *avea* încredere în ciobanul ei, ştiind că nici Păstorul nostru nu ne-ar răni intenţionat.
El face rana şi tot El o leagă;
El răneşte şi mâna Lui tămăduieşte (Iov 5:18).
Tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile (Psalmii 147:3).

O greşeală prostească

Eu şi Bob ne mutaserăm la *Rancho Vistoso* chiar după al Doilea Război Mondial. Serviciile erau greu de găsit, iar când i *s-a* oferit o slujbă lui Bob într-o fermă, a acceptat-o imediat. în plus, faptul că puteam locui într-o fermă era un vis devenit realitate.
Nu câştiga decât câţiva dolari pe lună, dar am primit o căsuţă mică şi rozalie din chirpici, iar utilităţile ne erau plătite. Pe atunci nu aveam copii, deci, dacă aveam grijă, ne puteam descurca.
în grădina din faţa casei aveam câţiva portocali şi nişte pomi de grepfrut. Primăvara puteam să mergem

şi să culegem fructe. Câteodată, primăvara, mirosul de *la* florile copacilor era aşa de puternic, încât părea copleşitor. Bob şi cu mine ieşeam de multe ori afară ca să ne bucurăm de mireasmă. Stelele străluceau aşa de puternic şi păreau *aşa* de jos, încât parcă era de *ajuns* să te întinzi şi sâ le culegi. Coioţii urlau prin jurul fermei. Acestea erau nopţi fermecate pe care nu le voi uita niciodată.
într-o seară, când am ieşit afară. *Bob a* observat ceva mişcându-se şerpuind prin iarbă. Singura sursă de lumină venea dinspre ţarc, aşa că, prin întuneric, creatura arăta suplă, având cam 35 de centimetri, cu inele *albe* şi negre în jurul corpului ei.
Bob începuse să devină foarte emoţionat.
— E un şarpe regal! Betty, du-te şi adu un borcan gol şi îl vom prinde!

Habar nu aveam de ce voia să prindă un şarpe şi nici acum nu ştiu. Dar fiind tânără şi naivă, m-am grăbit în casă şi am adus un borcan gol cu capac.

Amândoi ne-am aplecat, intenţionând să prindem acest magnific şarpe.

— Ai grijă! a strigat *Bob.* Nu îl lăsa să scape!

— Dar nu îmi *plac. deloc* şerpii! am replicat eu foarte tare şi apăsat.

— O, haide, o să fie distractiv! Dimineaţă i-l vom arăta lui Tom (proprietarul fermei"), *iar* după aceea îi vom da drumul.

Eu eram de părere să-i dăm drumul imediat! ©ăsi-sem în repetate rânduri împrejurul grădinii noastre şerpi cu clopoţei. Totuşi, în întunericul aproape complet, acest şarpe părea foarte frumos. Tot întrebam:

— Muşcă?

Bob ridică din umeri.

— Şerpii regali nu sunt veninoşi. Am ridicat din sprâncene.

— Chiar şi aşa nu-mi doresc să mă muşte. Ne-a luat cel puţin cincisprezece minute să prindem micul şarpe. Când aproape că reuşeam *să-l* strecurăm în borcan, el scăpa strânsorii şi şerpuia mai departe. Bob încerca să pună borcanul deschis în faţa şarpelui ca el să se strecoare înăuntru, dar şarpele nu coopera deloc. în acea noapte, aproape că ne-a muscat de mai multe ori. în cele din urmă, am

reuşit *să-l* facem să intre în borcan şi am închis capacul *la* gura lui.

Imaginaţi-vă groaza noastră în dimineaţa următoare când am descoperit că inocentul nostru şarpe regal era de fapt un şarpe coral mortal de veninos! Inelele din jurul corpului său nu erau deloc *albe* şi negre, ci erau negre, galbene şi roşii. în întuneric nu am fost în stare să le deosebim. Capturându-l am făcut o greşeală tare nesăbuită.

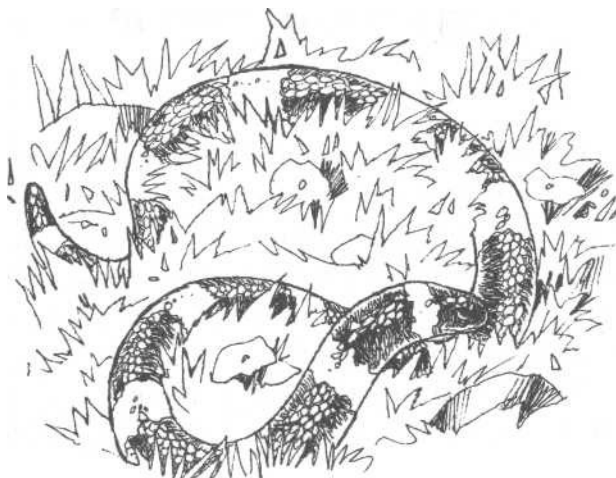
Şerpii coral sunt extrem de otrăvitori. Ei cresc de obicei până la 45-53 de centimetri în lungime, *dar* pot ajunge şi mai lungi. Este singurul şarpe veninos din America de Nord care depune ouă. Pentru că locuiam la fermă, departe de oraş, muşcătura acelui şarpe ne-ar fi putut ucide!

Oamenii fac adesea lucruri nesăbuite. Copiii se joacă cu chibriturile şi ajung să se *ardă* foarte grav. Şi aceasta este o mare nesăbuinţă. In Arizona avem parte de foarte puţină apă, cu excepţia sezonului ploios. Atunci toate văile uscate şi vadurile se umplu cu ape furioase şi învolburate. în fiecare an sunt oameni luaţi de ape pentru că ei cred, în naivitatea lor, că pot traversa apele tulburate.

în capitolul 13 al cărţii I împăraţi citim istoria despre un profet al lui Dumnezeu. Dumnezeu *l-a* instruit pe profet să nu se oprească nicăieri, să nu mănânce şi să nu *bea* cu nimeni pe drumul de întoarcere. Cu toate

acestea, profetul nu a acordat atenţie celor spuse de Domnul şi *s-a* oprit *la* casa unui om ca să mănânce împreună cu el. Din cauza acestei nesăbuinţe, când *s-a* întors acasă a fost ucis de un leu. Este important să fii înţelept şi să întrebi pe Domnul dacă ceea ce planifici să faci este bine. Altminteri, este foarte uşor să intri în necaz.

Dacă doriţi să ştiţi ce vrea Dumnezeu de la voi, rugaţi-L să vă spună ce trebuie să faceţi şi vă va spune bucuros (Iacov 1:5, *Living Bt'ble).*

Trecâtoarea Stânca Roşiatica

Vacanţele noastre de vară ne-au dus în multe locuri. Câteodată mergeam în California, unde am vizitat Disneyland, Knotts Berry Farm şi Oceanul Pacific. De două ori am zburat până în Hawaii. Dar oriunde am fi mers. de nouă ori din zece am sfârşit sus în Arizona *la* Ţrecătoarea Stânca Roşiatică. Micul oraş Sedona e cuibărit în Canionul aspru şi roşu Pârâul Stejarului. 0 cărăruie de 35 de kilometri te

duce prin acest canion până *la* Ţinutul de Sus. Sedona e un oraş turistic, cu multe moteluri, restaurante, magazine de anticariat şi galerii de artă. Canionul Pârâul Stejarului e un loc frumos, maiestuos, format din piatră de nisip roşie. Cu siguranţă e una dintre capodoperele creaţiei lui Dumnezeu.

Ţrecătoarea Stânca Roşiatică e la vest de oraş, iar Pârâul Stejarului curge cu repeziciune prin ea. Excursioniştii nu au voie la pârâu acum, dar când copiii noştri erau mai mici, era locul nostru preferat unde ne parcam rulota şi ne încheiam vacanţa.

Zona *era* răcoroasă datorită plopilor uriaşi şi, din când în când, se vedeau licurici noaptea. Licuricii sunt ceva ce nu vezi aproape niciodată în Arizona. Erau poteci pentru drumeţii, înot, pescuit şi distracţia cu colacul pe râu. Era chiar şi o piatră lungă şi alunecoasă pe care puteai aluneca într-o baltă adâncă. Fiecare rulotă avea propriul grătar din fier pentru gătit în *aer* liber.

— Mamă, îmi spuse Lynn într-o dimineaţă, eu şi Renee mergem să ne dăm cu colacul jos *la* pârâu.

— Nu mergeţi prea departe, am avertizat-o. Ultimul lucru pe care l-am auzit de la ele a fost chicotitul şi ţipetele în timp ce se dădeau cu colacele în josul pârâului care curgea repede.

— Nu-i *aşa* că-ţi place, Lynn? zise Renee. E chiar mai bine decât să ne jucăm în ocean.

Lynn se lăsă pe spate în colacul ei, cu un zâmbet larg de la o ureche până la alta. Se simţea ca un fluture tocmai eliberat din cocon. Blugii lor tăiaţi erau complet Uzi, dar cui îi păsa! Era răcoros, liber şi minunat.
— Ne îndepărtăm destul de mult, raportă Lynn *la* un moment dat. Aminteşte-ţi că trebuie să mergem pe jos înapoi.
Renee făcu cu mâna prin aer.
— Ştiu, şi ce dacă!
Dintr-odată apa se adânci şi colacele lor s-au ciocnit oprindu-se. Dezamăgite, au părăsit pârâul şi *au* început să meargă înapoi pe drumul prăfuit. Apa era prea rapidă şi *erau* prea multe pietre ca să încerce să îi traverseze înapoi.

Era o zi caldă şi drumul era acoperit cu nămol de râu fierbinte. După câţiva paşi, ele şi-au dat seama că au dat de bucluc.
— Ce ne facem, Lynn, îmi ard picioarele! Lynn sărea de pe un picior pe altul.
— Renee, suntem la cel puţin cinci kilometri depărtare de tabără.
— Dar nu vom ajunge niciodată!
Deja îşi simţeau picioarele acoperite cu băşici. Au încercat să fugă de la umbra unui arbust la umbra unei roci, dar printre micile petice de umbră pe care le găseau, nămolul de râu le ardea talpa picioarelor. Deznădăjduite, ele s-au oprit şi s-au aşezat în interiorul

colacelor. Totuşi, şi ele erau fierbinţi şi *av* trebuit să se ridice din nou.

— Isuse, se rugă Lynn cu disperare, ajută-ne să ştim ce să facem!

— îţi aduci aminte de data aceea, se plânse Renee, când am găsit un cal fugind liber prin jur şi l-am luat şi l-am călărit înapoi în tabără? Chiar îmi doresc ca acel cal să fie la îndemână acum.

Lynn arătă cu degetul.

— Uite! E o fermă *acolo.* Hai să mergem să vedem dacă ne va conduce cineva înapoi la Trecătoarea Stânca Roşiatică.

Ca să ajungă *la* casa fermei, ele au trebuit să treacă printr-o păşune plină de vaci. Rugându-se să nu fie vreun taur care să le fugărească, ele au mers cu grijă la *uşa* casei şi *au* bătut, şi au bătut, şi au bătut. Nu era nimeni acasă.

Ele au pornit pe drumul prăfuit din nou. Picioarele le erau roşii şi deveneau rău acoperite de băşici. Renee era pe *cale* să înceapă să plângă:

— Nu pot să fac asta!

Dintr-odată, Lynn se opri şi inspiră adânc. Ea Il rugase pe Isus să le arate ce să facă, şi El a răspuns dându-i lui Lynn o idee minunată. Repede, îşi rupse buzunarele din spate ale pantalonilor ei scurţi de blugi. Apoi îşi rupse buzunarele din faţă.

— Uite, stai pe astea, şi Lynn îi înmâna surorii ei două dintre buzunare.

Apoi ea rupse fire ieşite de la blugii tăiaţi şi legă buzunarele la tălpile picioarelor lor! împiedicându-se şi şchiopătând pe drum, ele au ajuns în tabără câteva ore mai târziu fără să-şi ardă tălpile picioarelor şi mai rău.

Dumnezeu întotdeauna va *avea* un răspuns la problemele noastre dacă doar ne facem timp să-L întrebăm ce să facem.

El va păzi paşii preaiubiţi/or Săi... (I Samuel 2:9).

Desenul din nisip

Haideţi să începem această povestire mergând la Rezervaţia Indiană Navajo (se pronunţă *Na-va-ho).* Se află la numai câţiva kilometri distanţă de unde locuiesc acum, dar parcă ar fi o lume cu iotul diferită. Unii dintre Navajo sunt creştini, dar majoritatea nu sunt. Ei şi-au transmis cultura din generaţie în generaţie şi nu numai că este puternică, dar poate fi si ostilă.

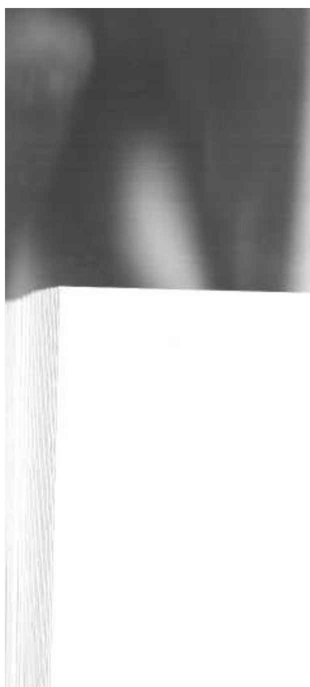
Femeile în vârstă poartă fuste cu mai multe straturi de catifea şi lănţişoare din turcoaz. Bărbaţii vârstnici îşi *lasă* părul să crească şi îl prind într-o bucată de material *la* ceafă. Ei poartă cizme, pantaloni de blugi şi pălării cu boruri largi.

Când se întâlnesc *la* întâlnirile tribale, bărbaţii folosesc *adesea* un fel de cactus numit *peyote.* Acesta le provoacă nişte viziuni care nu sunt de la Dumnezeu, dar ei cred că îi vor călăuzi în luarea deciziilor. Cei mai mulţi Navajo trăiesc în case cu opt pereţi numite *hoganuri,* uşa fiind orientată spre est, fiindcă ei cred, chiar dacă nu sunt creştini, că Isus va veni dinspre est. Femeile gătesc tortilla cu porumb albastru *la* un foc mic amenajat sub un acoperiş de stuf numit *Ramac/a.* Ardei iuţi de un roşu aprins atârnă de acoperişul *hoganurilor* ca să se usuce. Ei ţes nişte *covoare* foarte frumoase şi confecţionează bijuterii din argint şi din turcoaz. Mai confecţionează şi păpuşi Kachina, dar majoritatea creştinilor nu vor să aibă una în casă fiindcă se consideră că sunt malefice.

Spirale subţiri de nisip se ridică din deşert şi par să atingea cerul. într-un loc numit Valea Monumentului există numeroase formaţiuni mari din piatră roşie care au stat într-o nemişcare copleşitoare de secole întregi.
Vrăjitorii şi vracii încă au mare putere peste vieţile oamenilor din trib. Modul lor de viaţă este păgân şi foarte nefericit, mulţi dintre ei fiind alcoolici.

Intr-o zi, un misionar mergea prin Valea Monumentului şi a văzut un vraci îngenunchiat lângă un desen în nisip. Intona un cântec şi flutura pene pe deasupra lui. Un grup de oameni stătea în jurul lui şi misionarul li *s-a* alăturat să *vadă şl* el. Ce a văzut misionarul a fost o fetiţă culcată pe desenul din nisip. Avea turbeculoză şi vraciul încerca să o vindece.
Doctorul lua nisip colorat în mai multe culori şi îi făcea o formă pe pământ. Persoana bolnavă se aşeza pe desen, iar doctorul făcea o ceremonie încercând să o vindece. Dar, desigur, doar Dumnezeu poate vindeca!
Când persoana bolnavă era gata să moară, ceilalţi oameni de obicei îl lăsau singur cu nişte apă şi mâncare (mâncare să ia cu el în viaţa de apoi). Dacă oamenii Navajo ar fi ştiut măcar să se roage!
Această povestire mi-a umplut inima de tristeţe. Vedeţi voi, când fiica mea dragă, Lynn, *avea* opt ani, s-a descoperit că avea cancer *la* creier. Nu *avea* cum să fie operată, iar doctorii au spus că va mai trăi între *şase* şi douăsprezece luni. Niciodată nu m-am rugat aşa de intens ca atunci! Foarte mulţi alţi creştini se rugau pentru noi. Cu o zi înainte de operaţie, pastorul

nostru şi încă câţiva bărbaţi au venit să se roage pentru Lynn.

Ziua în care a avut Lynn operaţia a fost cea mai grea zi din viaţa mea! Am aşteptat patru ore lungi. Deodată, un chirurg a dat buzna pe uşă, arătând foarte bulversat.

— Ştim că e acolo, ne-a spus el, dar nu îl putem găsi nicicum.

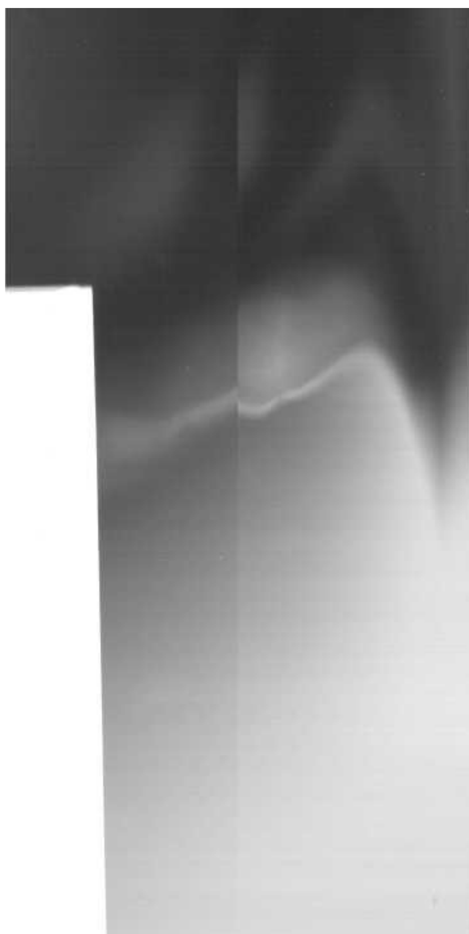
Chirurgii au intenţionat să recolteze un fragment din cancer ca să vadă dacă va reacţiona la tratamentul cu cobalt ca să îi prelungească puţin viaţa, *dar* cancerul dispăruse complet. Dumnezeu ne-a răspuns *la* rugăciuni şi i-a dat vindecare. Imaginaţi-vă cât de diferită ar fi viaţa fetiţei Navajo dacă oamenii din tribul ei L-ar fi cunoscut pe Isus. Cu toate acestea, uneori Isus alege să nu vindece; alteori, vindecă. Biblia spune: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu" (Romani 8:28). Dumnezeu este în stare să întoarcă orice situaţie. Trebuie doar să ne rugăm Lui. Când Lynn *s-a* întors acasă, era o fetiţă foarte sănătoasă. Părul i-a crescut înapoi şi a mers din nou la şcoală. Cancerul nu i-a mai revenit niciodată.

îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui. ne ascultă.

Şi dacă ştim că ne ascultă, orice I-am cere, ştim că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut (I Ioan 5:14-15).

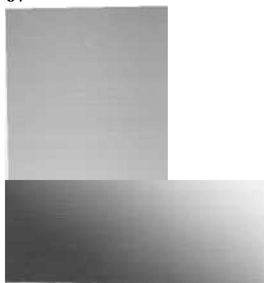
Biscuiţi cu caşcaval

Era în luna noiembrie şi era Ziua Recunoştinţei. Patronul de la *Rancho Vistoso* a vândut ferma şi noul patron şi-a mutat servitorii gospodăriei în mica şi frumoasa noastră casă de chirpici. Neştiind ce să facă cu noi, el ne-a mutat într-o veche cameră de spălat haine care era nefolosită şi acoperită cu tablă.

Eram tare amărâţi. în timpul anotimpului ploios. Bob încercase să conducă printr-un *arroyo* (vadul unui râu) inundat şi a pierdut motorul de la vechiul nostru Dodge. Părea că tot ce am avut ne era luat. Din fericire, pe atunci nu aveam copii.

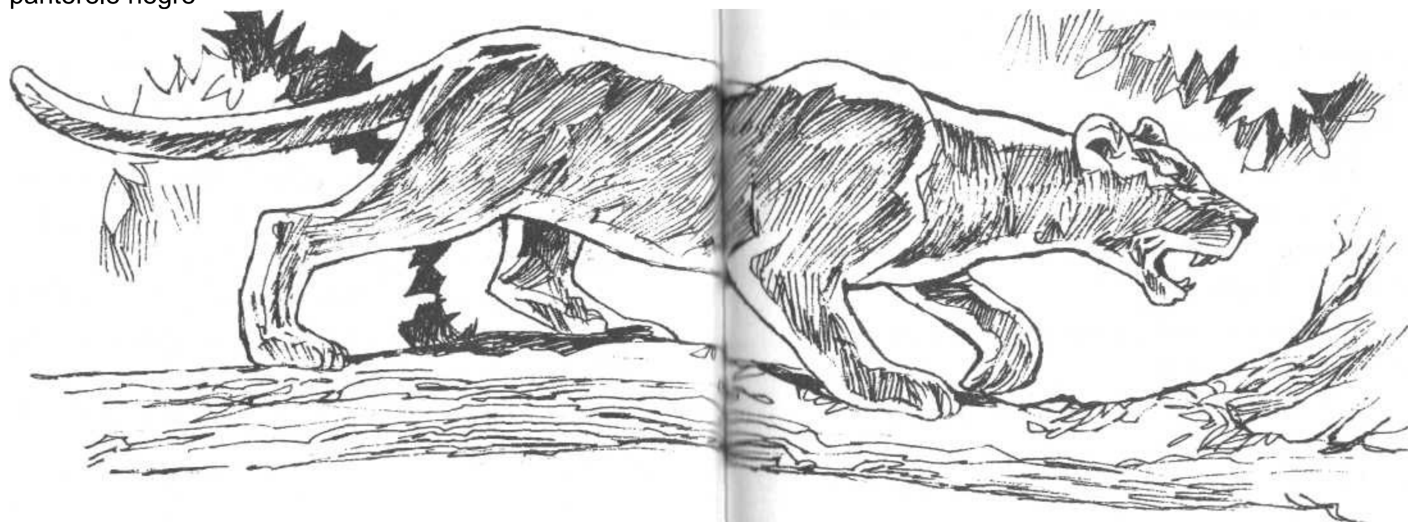

Era foarte rece şi norii grei spuneau că s-ar putea să ningă. Noua noastră „casă" era de un frig pătrunzător, deşi erau două *sobe* străvechi în ea. Una era o *sobă* ciudată şi veche cu gaz lampant, şi cealaltă era o sobă minusculă din fier pentru încălzire. Chiar şi aşa, tot era imposibil să încălzim locul. Noaptea stăteam în pat şi puteam să vedem *stelele* prin acoperişul de tablă. Puţinii bani pe care îi aveam trebuiau să fie cheltuiţi pe pături, şi tot ce am avut de mâncare *la* prânz în acea zi au fost biscuiţi şi caşcaval.

Era un timp foarte trist. Devenisem creştini de foarte curând şi credinţa ne era testată. Totuşi, nu cred că am ratat vreun serviciu divin. Cumva, întotdeauna

reuşeam să obţinem o călătorie până în Ţucson şi apoi vreun creştin bun ne aducea înapoi acasă. Dar în acea zi nu puteam suporta să stăm închişi în acea cameră de tinichea, *aşa* că am făcut o plimbare lungă în *Cad del Oro.* Acesta este un termen spaniol pentru Canion de Aur. Era un râu nisipos lat care *avea* apă în el doar după o ploaie zdravănă. Bărbaţii veneau acolo să caute aur. Multe pepite de aur

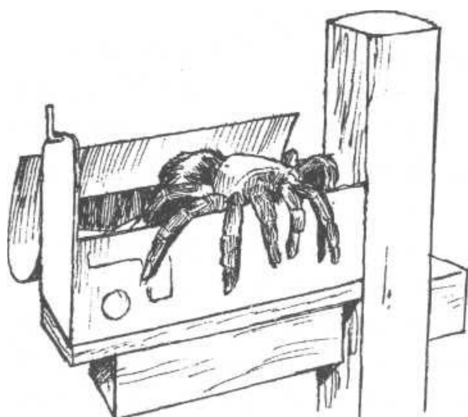
au fost găsite acolo. Aşa şi-a primit râul numele.
Câţiva fulgi de nea au început să cadă şi noi ne-am strâns bine jachetele în jurul nostru. Deşi Bob şi cu mine am întâlnit lincşi, pume şi urşi în Arizona, nu văzusem niciodată o panteră neagră. De fapt, panterele negre

nu au fost niciodată întâlnite în Arizona! Faptul acesta urma să se schimbe.
Vorbeam despre promisiunile lui Dumnezeu. începusem să memorez versete din Scriptură încă de când L-am acceptat pe Isus ca Salvatorul meu, şi acum citam încet: „Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos" (Filipeni 4:19).
— Da, oftă Bob, lucrurile se vor îmbunătăţi, nu va fi pentru totdeauna *aşa.* Zâmbi şi continuă crispat:
— Nu pot să-mi imaginez că stăm jos să mâncăm curcan şi sos de merişor cum fac alţi oameni astăzi.
— Dar îl avem pe Isus, i-am amintit eu, şi dacă ar trebui să aleg dintre toată mâncarea aceea^minunată şi cunoaşterea lui Isus, L-aş alege pe Isus în orice moment.
El îmi strânse mâna şi dintr-odată se încorda.
— Uită-te acolo *sus* pe malul râului.
Aplecată, holbându-se \a noi cu ochii aproape închişi, era o panteră neagră imensă! Stătea acolo aplecată pe burtă, urmărindu-ne.
— Nu ştiam că există pantere negre în Arizona, am spus eu într-o voce şoptită.
— Nu există. Trebuie să fi venit de peste graniţă din Mexico.
Era o creatură frumoasă şi, pentru mult timp, niciunul dintre noi nu *s-a* mişcat. Singura puşcă pe care

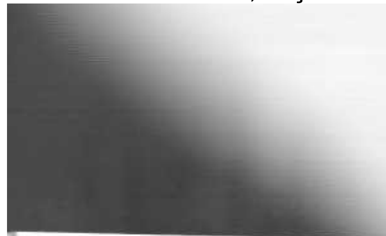
a adus-o Bob era o carabină cu calibrul de 5,5 mm. Ridicând-o, el a tras în aer. Felina a sărit alarmată. O secundă mai târziu, fugea.
Noi stăteam acolo cu inimile bătând cu putere. în chip ciudat, văzând acea panteră şi petrecând timp vorbind despre credincioşia lui Dumnezeu, ziua ni *s-a* înseninat. Ne-am întors acasă şi Bob a aprins un foc în *sobă.* Ne-am ghemuit în jurul lui, I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru caşcavalul şi pentru biscuiţii noştri şi am mâncat. Şi chiar eram mulţumitori!
La şcoală avem teste să vedem cât de mult învăţăm. Şi Dumnezeu ne dă teste să vadă dacă le putem trece. Unele mai mici, şi altele mai mari. Haideţi să fim mulţumitori, indiferent de ce teste vom primi. Apostolul Pavel a spus: *Am învăţat să fiu mulţumit şi dacă am mult, şi dacă am puţin. Ştiu să trăiesc aproape din nimic sau având totul... fie sătul, fie înfometat, fie în belşug, fie în nevoie...* (Filipeni 4:12, *Living Bible).*

Frumos, dar mortal

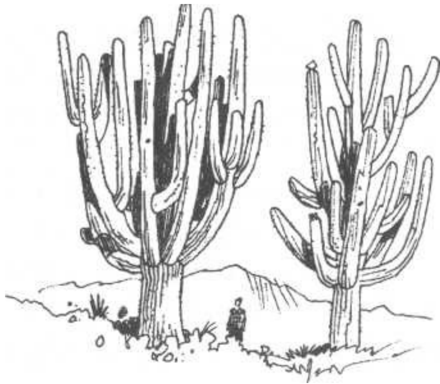

Deşertul e un loc interesant şi plin de surprize. Unele sunt numai ciudate. Altele sunt frumoase. Unele sunt mortale. Totuşi, totul este creat de Dumnezeul nostru grozav. Chiar şi păianjenii!
într-o dimineaţă, mergeam pe poteca lungă ce ducea *la* cutia poştală. Spre oroarea mea, am deschis capacul şi un păianjen enorm şi păros a sărit pe braţul meu! Era un tarantula, *cel* mai mare păianjen din lume. Ei sunt acoperiţi cu păr maro şi au opt picioare.
Deşi un tarantula injectează venin în insecte şi şopârle mici, pentru un om, muşcătura lor cauzează

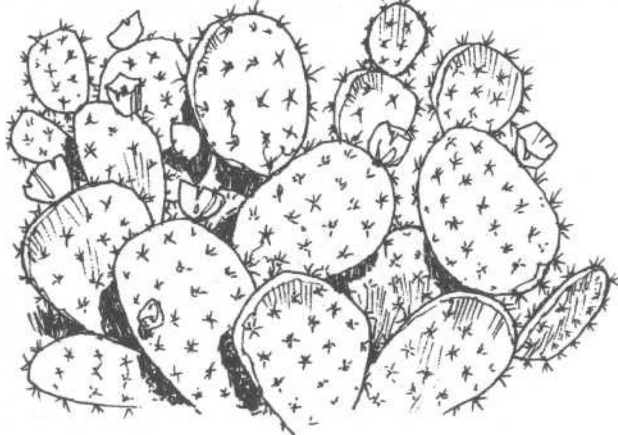
doar mâncărimi şi umflături puţin dureroase. însă pentru spaima pe care mi-a băgat-o în inimă, *ar* fi putut deveni mortal.
Vizuina unui tarantula *e* greu de găsit. Ei ori îşi fac vizuină în pământ, ori trăiesc în copaci. Ei cresc să fie cel puţin de mărimea unei mâini de bărbat, şi mulţi oameni îi păstrează ca animale de companie.
O altă creatură a deşertului care chiar *este* otrăvitoare este scorpionul. Există cam 1300 de tipuri diferite de scorpioni şi se consideră a fi rude ale păduchilor, ale căpuşelor şi *ale* păianjenilor. Corpurile lor sunt lungi şi coada lor e un segment separat, cu un ac periculos *la* vârful ei. Ei au de obicei o pereche de ochi în faţă şi de la două la cinci alte perechi pe părţile laterale. Deşi se găsesc deseori în deserturi nisipoase, ei iubesc locurile umede şi răcoroase ca şi căzile şi duşurile.
Dacă locuieşti în deşert înveţi să îţi scuturi papucii în fiecare dimineaţă înainte să îi încalţi, pentru că scorpionilor le place să se cuibărească în papuci în timpul nopţii.
Am doi prieteni care au fost internaţi în spital de la o înţepătură de scorpion. Era dureros; locul muşcăturii *s-a* umflat şi pentru scurt timp au fost chiar şi paralizaţi. Scorpionii de deşert din Arizona nu sunt de obicei foarte mari, deşi unele specii ajung destul de mari.

Aşa că, în Munţii Stâncoşi trebuie să ai grijă la toate micile creaturi şi la plantele din jur care te-ar putea muşca, răni sau chiar omorî. Dar sunt şi unele lucruri care pot chiar să te salveze şi de aceea sunt foarte folositoare. Dă-mi voie să-ţi spun despre două tipuri de cactus care de fapt au salvat oameni pierduţi în deşert.
Unul este marele cactus *saguaro* (se pronunţă *sa-ua-ro).* Acest cactus creşte până *la o* mare înălţime şi are braţele acoperite cu spini orientaţi în sus. Structura lor interioară e spiralat lemnoasă şi oamenii obişnuiau să facă lămpi şi mobilă din ei. Spinii sunt groşi şi îndoiţi ca şi cârligele de pescuit.
Oamenii care se pierd în deşert găuresc *saguaroul* şi din el curge apă pe care o beau. De asemenea, este

şi un fel de boabă mare care creşte în vârf pe care indiencele le culegeau cu o prăjină lungă şi făceau gem din ele.
O altă plantă cactus care a salvat vieţi e para ţepoasă sau cactusul „vâslă". E poreclit cactusul „vâslă" pentru că arată ca şi cum ar fi făcut din vâsle. Câteodată singurul lucru bun de mâncat în deşert e cactusul „vâslă". Pur şi simplu tai una din vâsle şi o prăjeşti la foc. Au un gust asemănător cu bârnele. Cactusul „vâslă" are şi alte foloase. în jurul marginilor vâslelor cresc nişte fructe zemoase şi roşii care fac cel mai bun gem pe care îl vei mânca vreodată. Eu le culegeam străpungând fructul cu o şurubelniţă, punându-l

într-o faţă de pernă veche şi fierbându-l. Asta te protejează de ghimpi şi fierberea uşurează curăţarea de pielea lor ţepoasă.
Apoi este copacul *mesquite.* E un copac ghimpos care face păstăi de fasole lungi şi tari. Indiencele le culegeau, puneau *boabele* într-un *bol de* piatră şi le pisau în făină pentru coacere.
O altă frumuseţe a deşertului în timpul lunilor de primăvară - pe lângă cactuşii care înfloresc - este constituită din multele flori sălbatice care acoperă deşertul şi colinele.
FVţi să mergi mulţi kilometri şi solul va fi acoperit cu flori sălbatice. Fotografii petrec ore în şir făcând poze peisajului.
Aşa că acuma ştii mai multe despre cactuşi. Poate ai crezut că sunt doar nişte plante ţepoase şi stângace

şi nu prea folositoare *la mare* lucru. Acum ştii mai bine. Ce lume minunată şi frumoasă a creat Dumnezeu pentru a ne bucura de ea!
Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ... (Coloseni 1:16).

Un Crăciun în Arizona

Eu şi Bob am plecat de *la* fermă şi ne-am mutat într-o căsuţă cu trei dormitoare în Ţucson, Arizona. Oricum, acela a -fost cel mai greu an din viaţa noastră. Pentru a treia oară în viaţă eram bolnavă de turbeculoză. Copiii noştri nu erau foarte sănătoşi, iar doctorii spuneau că fiica noastră, Lynn, va muri în decurs de un an. Trebuia să plătim taxe *la*

doctori, iar Bob nu câştiga mulţi bani. Aşa că, deşi Crăciunul era în prag, nu aveam bani pentru cadouri. Niciun ban!

Chiar înainte de Crăciun, doctorii au spus că eram din nou sănătoasă, iar cancerul lui Lynn dispăruse complet! Aveam destule motive pentru care să îi mulţumim lui Dumnezeu! Dar Crăciunul tot se arăta a fi unul mohorât. Era dureros să nu fim în stare să le dăruim copiilor noştri cadouri.

— Spuneţi-mi, i-am întrebat eu, de ce primiţi cadouri de Crăciun? E ziua voastră de naştere cumva?

Lynn, fiica mea *cea* serioasă şi spirituală, a spus:

— Nu, e ziua Domnului Isus.

— Atunci de ce primesc oamenii cadouri?

Copiii au stat pe gânduri, dar într-un sfârşit Lynn a venit cu o idee:

— Fiindcă ne amintim de ziua Domnului Isus.

— Ai dreptate. Isus e cel mai mare Dar dintre toate. El este cadoul lui Dumnezeu pentru lumea întreagă!

Am ezitat puţin, după care am continuat:
— Ce s-ar întâmpla dacă nu aţi primi cadouri de acest Crăciun?
— Dar mereu primim cadouri de Crăciun, se smiorcăi Renee.
Atunci am renunţat. Nu aveam curajul să le spun că de acest Crăciun nu vor fi cadouri.

In acest timp, pe când conducea maşina. Bob a văzut un om care vânduse brazi de Crăciun şi arunca la gunoi o mulţime de pomi frumoşi. Bob *s-a* apropiat şi l-a întrebat de ce îi aruncă.
Omul acela a dat din umeri:
— Mai sunt două zile până la Crăciun. Toată lumea are pom de Crăciun deja, deci am decis să îi arunc.
— Aş putea să îi iau eu? a întrebat Bob plin de speranţă.
— Desigur, nu îmi pasă, a spus omul.
Bob a ridicat pomii iarăşi şi a început să îi vândă. Până seara a vândut toţi pomii în afară de unul pe care l-a adus acasă şi l-am decorat împreună. Apoi, spre mirarea noastră, ne-a adus un braţ plin de cadouri! Dumnezeu înţelege inima de copil şi El plănuise să ne surprindă cu cadouri de Crăciun.

în Ajunul Crăciunului, ca de obicei, am citit cu voce tare povestirea naşterii lui Isus din al doilea capitol al Evangheliei după Luca. Iar în dimineaţa de Crăciun ne-am uitat cu bucurie cum copiii noştri deschideau cadourile. Erau păpuşi, jocuri, hăinuţe şi o mănuşă de baseball pentru fiul nostru Ştefan. Dar mereu ne vom aminti că era ziua lui Isus şi că noi am primit cel mai mare Dar din toate.
Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare! (2 Corinteni 9:15).

Cutia poşta/â a doamnei Messing

fiicele noastre Lynn şi Renee *a\eav* zece şi ani, noi locuiam în colinele Tucson. Era un loc minunat, având un fundal cu munţi şi cactuşi, incluzând şi înaltul şi solemnul *saguaro.* Nu mai eram în vechea baracă de *tablă* - Dumnezeu ne-a binecuvântat acum cu o casă frumoasă dotată şi cu o piscină. Copiii noştri trebuiau să meargă pe jos cam un kilometru prin câmpie ca să prindă un autobuz de şcoală,

dar asta nu îi supăra prea mult. Totuşi, într-o dimineaţă de primăvară, fetele *au* început cu alte idei. Pur şi simplu era prea frumos ca să petreacă o zi *la* şcoală.

— Am putea să chiulim azi, sugeră Lynn cu un zâmbet viclean. Am putea să petrecem ziua ascunzându-ne în deşert şi nimeni nu ar observa.

— De ce să nu o facem, aprobă repede şi Renee. Avem prânzul cu noi. O să fie distractiv, cu siguranţă!

Chiar era distractiv. La început. Ascunzându-se în malul uscat şi nisipos, ele se amuzau uitându-se la veveriţele jucăuşe şi *la* săltăreţii iepuri de prerie care săreau prin jur. O dată ele au văzut un lup de prerie gri şi zburlit furişându-se printre cactuşi şi au stat nemişcate urmărindu-l cu privirea. Curând, totuşi ele s-au plictisit de aceste lucruri.

— E destul de plictisitor, mormăi Lynn. Şi mai este mult până se va termina şcoala.

— Hai să ne plimbăm pentru o vreme, sugeră Renee. Drumul nu era aglomerat, aşa că ele mergeau agale,
până la urmă ajungând la o cutie poştală.

Alene, Lynn deschise capacul şi se uită înăuntru. Uau! Erau multe scrisori! Aruncându-i lui Renee o privire provocatoare, Lynn adună corespondenţa şi închise capacul. Simţindu-se vinovate, ele s-au grăbit înapoi în dealurile fierbinţi ca să examineze scrisorile.

— O, uite, Lynn, exclamă Renee după ce a deschis plicul de la o scrisoare. Poze!

La sunetul unei maşini oprindu-se, ele şi-au ascuns repede fapta păcătoasă în nisip. 0 voce cunoscută strigă:

— Bine, fetelor, ştiu că sunteţi acolo!

— E mama! şuieră Lynn cu groază.

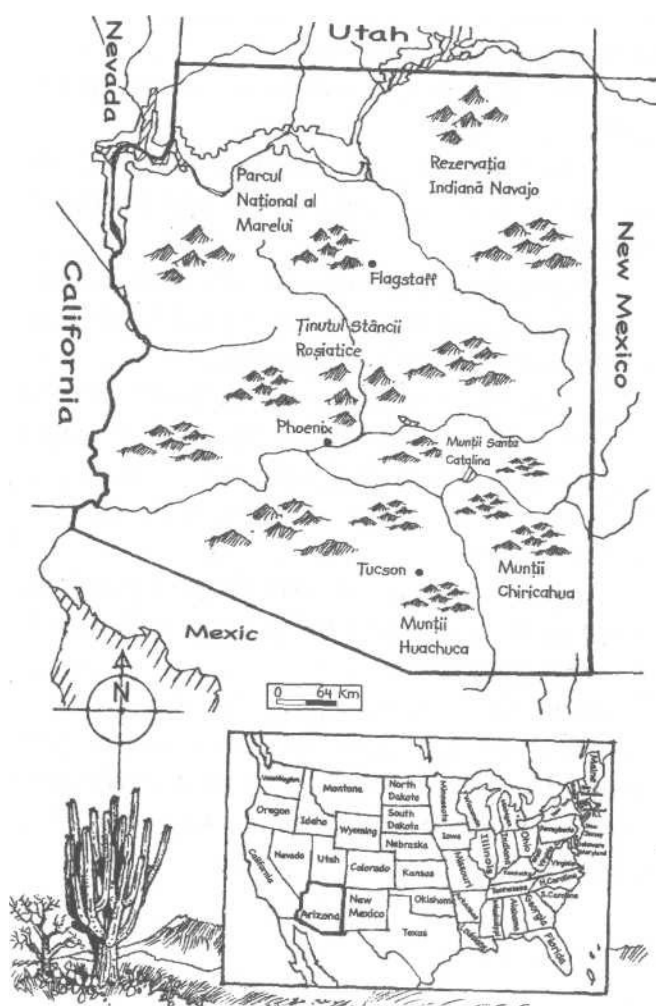
Apoi ea se apropie, iar scrisorile erau rupte lângă ele.

— Mamă, începu Renee într-o voce ştearsă, pur şi simplu nu am vrut să mergem *la* şcoală astăzi. (Ea ştia că şcoala *le-a* raportat dispărute.)

Mi-am luat fetele în maşină şi ne-am rugat împreună. Renee şi Lynn arătau mult mai bine după aceea - până când am oprit în faţa casei doamnei Messing.
— *Ce o să* faci? se plânse Renee.
— îi veţi *da* doamnei Messing înapoi corespondenţa şi îi veţi spune ce aţi făcut. Doamna Messing este bună şi iubitoare şi sunt sigură că vă va ierta exact cum a făcut-o Isus.
Doamna Messing veni la uşă şi ne privi nedumerită. Arătând ca un câine care a omorât o oaie, Lynn îşi plecă capul şi întinse corespondenţa.
— îmi pare rău că v-am furat corespondenţa, doamnă Messing. Nu ştiu de ce am făcut-o.
încruntându-se, doamna Messing luă scrisorile şi, în loc să fie mânioasă, ea le vorbi cu bunătate fiicelor mele. Apoi ea spuse un lucru uimitor:

— Fetelor, ce-ar fi să veniţi sâmbătă pe la mine şi să facem prăjiturele împreună?
— Nu... nu sunteţi supărată pe noi? întrebă Lynn cu sfială.
— Aţi făcut ceva rău, dar aţi mărturisit şi aţi îndreptat. De ce să nu o luăm de la capăt şi să fim prietene?
După cuvântul ei, fetele mele au mers la doamna Messing şi s-au întors acasă cu impresii foarte bune despre timpul lor petrecut împreună.
întotdeauna e important să ne mărturisim păcatele lui Isus, apoi să îndreptăm lucrurile cu persoana pe care am rănit-o. Doamna Messing nu era creştină, dar toate am învăţat o lecţie valoroasă de la ea în acea zi. Isus a dorit asta.
Dacă ne mărturisim păcatele. El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de orice nelegiuire (I Ioan 1:9).
Asta a făcut Dumnezeu pentru fetele mele.
Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vâ pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc (Matei 5:44).

Chestionar

2. 3.
4. 5. 6.
7.
8. 9.
10.
12. 13. 14. 15.
16.

Ce munţi sunt porecliţi „Munţii Carton"? Care sunt singurele două şopârle otrăvitoare din lume? După cum scrie în Biblie, când a început Petru să se scufunde? Unde îşi nasc puii iepurii de prerie? Ce este neobişnuit la puii de prerie când se nasc? Cum e natura noastră diferită faţă de a lui Dumnezeu?
De ce ai nevoie ca să poţi vâna în mod legal căprioare în Arizona?
Cum şi-a primit numele muntele „Bătrânul Pleşuv"? Când nu simţi că Dumnezeu este alături de tine, asta înseamnă că te-a părăsit? Ce înseamnă *enchiladas?*
Ce era neobişnuit la turma de oi pe care a observat-o familia?
Cine e numit Păstorul cel bun? Ce fel de căprioare locuiesc în Munţii Chiricahua? Ce soi de nuci cresc în Arizona? Numele lui Dumnezeu e comparat cu o anume construcţie. Cei drepţi pot să fugă la el pentru siguranţă. Despre ce clădire este vorba? Ce altă ţară are graniţă cu Arizona?

17. Ce munţi sunt în apropierea oraşului Patagonia?
18. Cine dă instrucţiuni ca să te protejeze şi cine te protejează?
19. Cum se mai numesc munţii Arizonei?
20. Ce trebuia să *ţolosească* George ca să-şi tundă oile?
21. Cum anume vrea Dumnezeu să fim ca şi oaia Lily?
22. Ce tip de şarpe au crezut Bob şi Betty că au descoperit?
23. Ce tip de şarpe au descoperit, de fapt?
24. Ce animal l-a omorât pe profetul nesăbuit în I împăraţi 13?
25. Din ce fel de piatră e făcut Canionul Pârâul Stejarului?
26. Ce parte a corpului e menţionată în I Samuel 2:9?
27. Ce înseamnă I Samuel 2:9?
28. Cum se numeşte casa cu opt feţe în care locuiesc indienii Navajo?
29. Ce fel de bijuterii confecţionează indienii Navajo? 30.Ce lucruri lucrează spre binele celor care îl iubesc
pe Dumnezeu?
31. Ce metal preţios poate fi găsit în Cao del Oro?
32. Ce animal au văzut Bob şi Betty ghemuit într-un copac?
33. Cu ce ne aprovizionează Dumnezeu conform cu Filipeni 4:19?
34. Câte tipuri diferite de scorpioni există?
35. Ce cactus te poate salva dacă eşti în deşert şi mori de sete?

36. Ce cactus te poate hrăni?
37. La ce folosesc indienii Navajo copacul *mesquitâ*
38. Ce ne spune Coloseni 1:16 despre creaţie?
39. Cine este cel mai mare Dar dintre toate?
40. Ce ne spune Dumnezeu să facem cu păcatele noastre?

Răspunsuri *la* chestionar

Munţii Santa Cătălina.
2. Şopârla mexicană cu mărgele şi monstrul ©ila.
3. Când şi-a luat ochii de la Isus.
4. *Pe* câmp deschis - nu în vizuini.
5. Se nasc cu ochii deschişi.
6. Noi suntem păcătoşi. El e sfânt.
7. Permisul de vânătoare.
8. Nu are copaci în vârf.
9. Nu, Dumnezeu e întotdeauna cu noi. Câteodată ne testează credinţa.
IO.Tbrtilla rulate ca un tub şi umplute cu caşcaval, apoi acoperite cu un sos zemos şi roşu.
11. Nu *avea* cioban.
12. Isus Cristos.
13. Căprioara cu codiţa *aibă.*
14. Nuci negri.
15. Un turn puternic.
16. Mexic.
17. Munţii Huachuca.
18. Dumnezeu şi îngerii Lui.
19. Ţinutul de Sus.
20. Foarfece manuale de modă veche.
21. El vrea ca noi să avem încredere în El.
22. Un şarpe regal.

23. Un şarpe coral veninos.
24. Un leu.
25. Gresie roşie.
26. Picioare.
27. Dumnezeu îi va proteja pe oamenii Săi.
28. *Hogan.*
29. Argint şi turcoaz.
30. Toate lucrurile.
31. Aur.
32. O panteră neagră.
33. Toate nevoile tale.
34. 1300.
35. Cactusul *Saguaro.*
36. Cactusul „vâslă".
37. Boabele de fasole sunt folosite la fabricarea făinii.
38. Dumnezeu a creat toate lucrurile în cer şi pe pământ.
39. Isus Cristos (2 Corinteni 9:15).
40. Să le mărturisim (I Ioan 1:9).

Informaţii despre autoare

Betty Swinford a fost preocupată de scris de când era doar o fetiţă crescând într-o comunitate mică de ferme în Indiana. Ea a început să scrie când *awea* doar opt ani folosind o veche maşină de scris de jucărie. Când avea optsprezece ani, ea şi-a predat inima Domnului Isus Cristos şi după aceea a petrecut peste treizeci de ani în lucrarea evanghelică.

Betty îşi petrece majoritatea timpului scriind cărţi şi predând unei clase de şcoală duminicală pentru adulţi. Ea este văduvă şi mamă a trei copii mari. O fiică, Lynn, e acum cu Domnul Isus în cer. Locuind chiar în munţii Arizonei de Nord, ea are parte de multă zăpadă, de un anotimp ploios şi, de asemenea, ea întâlneşte adesea râşi şi urşi umblând pe stradă. Inspiraţia pentru această carte a venit din propria viaţă şi experienţele avute în această parte minunată *a* Americii, pe care ea o consideră căminul ei.

Alte cărţi pentru copii disponibile la editura Casa Cărţii:

Aventuri în Africa, de Dick Anderson **Aventuri îh Himalaya,** de Penny Reeve **Biblia clasica pentru copii,** de Rhona Davies **Biblia** piticilor, de Bethan James şi Yorgos Sgouros **Naşterea Domnului. Carfe-puzzle,** de Christina Goodings

Arca lui Noe. Carte-puzzJe, de Christina Goodings **Corabia fantastică a lui Noe,** Steve Smallman şi Tim Dowley

în curs **de** apariţie: **Enciclopedia despre Isus,** de Lois Rock

